

(1) ג' כ' א' ג'

ג' כ' ג' ג'

1) איתא במד"ר "אל הקב"ה למשה חבל על דאברין ולא משתבחין, הרבה פעמים נגלותי לאברהם יצחק ויעקב באיל שדי ולא הורעתני להם כי שם ד' כשם שאמרתי לך, ולא הרהרנו אחר מרותי, אמרתי לאברהם "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" וכו' בקש לקבור את שרה ולא מצא עד שקנה ברומים, ולא הדרר אחר מרותי, אמרתי ליצחק גור בארץ הזאת כי לך ולודעך וכו', בקש לשותות מים ולא מצא אלא ויריבו רועי גער עם רועי יצחק ולא מצא עד שקנה ברומים, אמרתי ליעקב האריך אשר אתה שוכב עלי' וכו', בקש מקום לננותו אהלו ולא מצא עד שקנה במאה קשיטה ולא הרהר אחר מרותי ולא שאלני מהשמי, כשם ששאלת אותה, ואתה, תחילת שליחותי אמרת לי מה שמו ולבסוף אמרת ומאו באתי אל פרעה וכו'.

2) קשה לכואורה להבין את הקובלנה על משה רבינו ע"ה, מה חטא בו שהתאונן לפני הקב"ה על ישראל הגتون בצדיה גדולה ועל קושי השעבוד ההולך ומחמיר מיום ליום, האם זה רומה לענינים של האבות שלא הרהר אחר מרות ד' בחידם הקרטיטים באופן כזה בודאי גם משה לא היה מתרעם והיה מכלל באהבה ובשמחה את היסורים – אבל, לא כן בצרות הכלל, דוקא או אסור למנהיג לעבר בשתייה אלקלל באהבה את צרות עמו, אילו היה שותק היה חוטא, כי אין המנהיג יכול לראות באבדון עמו, וזה רצונו של הקב"ה שייעככו אותו, כמו שהאב שמכה את בנו רוצה שאחרים יכואו ויעככו אותו, כי הקב"ה גור וצדיק מבטל, וכן כשבני ישראל חטאו בעגל, אמר משה "למה ד' יחרה אף בעמק" ולא מצינו שהקב"ה התרעם ע"ז.

3) ונראה לומר שהטענה למשה לא הייתה על שצעק על צרת עמו מתוון מרירות הלב – אלא על הביטוי למה הרעotta לעם הווז אמר לו הקב"ה אתה מהרר אחר מרותי, כי במדות של הקב"ה אין רע, כל מה דעתיך רחמנא לטב הוא עביד. בשצעיק להקב"ה למה יחרה אף בעמץ לא התרעם הקב"ה, כי הצדיק צרייך לצזוק ולבטל הגזירות, אבל מה שאתה אומר "למה הרעotta", שעשית רע, בוה אתה מהרר אחר מרותי. האבות הבינו כי כל מה דעתיך רחמנא לטב הוא עביד, אתה מהרר אחר מרותי אני עוזה רע, "וידבר אלקים אל משה" ז"א המdot הרין "זיאמר אליו אני ד'" – מרת הדין היא רחמים. והרי רואים כי במכירת יוסף כתוב וישאו עיניהם והגה אורחות וכו' ומפרש רשי' למה פרנס הכתוב את משאמ? להודיעו ממן שכרכן של צדיקים, שאין דרכן של ערביים לשאת אלא נפש ועטרן שריתון רע – ולזה נזדמנו בשם של לא יזק מריה רע, אמר ע"ז הסבא זצ"ל מלקם ר' שמחה זיסל רואים מזה עד כמה היסורים ניתנים בחשבון ובמדה, יוסף סבל יסורים נוראים והצעיר הזה של ריח לא היה מגיע לו עשה הקב"ה שעביבים הללו שדרכו לשאת דברים שריתון רע שבעשייו ישאו דברים שריתון טוב שלא יזק מריה רע. כי מה שאדם לא צרייך לסבול איינו סובל אפילו כל שהוא. ■

4) יידי הגאון ר' יצחק מאיר בן מנחים זצ"ל מפ"ת הראה לי דבר נפלא בעניין זה. בפ' בהעלותך כשבני ישראל בקשוبشر והקב"ה אמר "התקרשו למחר" ומפרש רשי' הזמיןו עצמכם לפורענות, ובסוף כתוב "ואה ד' חרה בהם ויד בעם מכיה רבבה" וככל זאת כתוב "וכאמתים" ומפרש רשי' פורחות בגובה עד שהן כנגד לבו של אדם כדי שלא יהיה טורה באסיפתן לא להגביה ולא לשחות עכ"ל. אעפ"י שהקב"ה גוד עליהם כליה מהמת אותו דבר עצמוני בכ"ז מה שהם לא צריכים לסבול, דאגו בשם של לא יסבלו אפילו עד כדי כך שלא יהיה להם טורה באסיפתן. ואני מוסיף ע"ז כי במכירת יוסף, ומפ' בהעלותך למדנו, כשהקב"ה נותן לארם יסורים הוא מראה לו שהיסורים הם טובים לו, והיסורים הם ממידת הרחמים. מפני שהקב"ה אוהב אותו – כי באותו הזמן הוא מראה לו שהוא דואג גם על דבר קטן שלא יריח ריח רע, ושלא יהיה לו טרה באסיפתן, מפני שהצעיר הזה לא נחוץ לו למלך עונתיו, וזה עדות על כל יסורייהם ממש מידת הרחמים. כי הוא רואה שהקב"ה לא הסיר ממנה את טובו. וכן רואים בכל צרות הכלל שהקב"ה עושה, באותו הזמן עושה הרבה טבות בכדי שנבנין שהכל הוא מצד הטוב והרחמים.

ויאמר ד' אל משה אמר אל אהרן קח מטה ונטה יידך על מימי
מצרים דצ"ך עד"ש באח"ב (ז, י"ט)

(ב) ט'an י"ג
ח' ק

פרשי' דמה שנאמר אמר אל אהרן הינו משום שהгин היאר על משה
כהושולך לתוכו לפיכך לא להה על ידו לא בדם ולא בצפרדעים ולקה ע"י
אהרן עכ"ל, וכן להלן במקת כינויים פרשי' לא הי' העפר כדאי ללקות ע"י
משה לפי שהgin עליו כשהרג את המצרי ויתמנהו בחול עכ"ד נמצא
לפרש' דכל סדר דצ"ך להה ע"י אהרן וע"י מטהו ואיתה בהגחות מיימוני
דצ"ך נעשה ע"י מטה אהרן עד"ש בעלי כל גמרי, וג' אהרון ע"י משה
אבל לפי פרשי' דצ"ך אי אפשר לבוא ע"י משה הקשה סופר
דבסוף החובל ילי' בגמרה מאהAMILITA דאמר אינשי בירא דשתא בא
מי לא תשדי כי' קלא דכתיב לא תחתב מצרים והקשה דלמה לא למדeo
מכאן וכן יש להקשות בפרשת מות דנאמר בציורי מלחת מתין למשה
נקם נקמת בני' מאת המדים וכור' ואח' כ כתיב וישלח אותם משה ואיתה
במדרש דלא הלך בעצמו כיוון דהгин עליו מדין שנתגדל שם וישב על
הברא והיינו דאמר אינשי בירא דשתא וכו' ולמה לא יליף שם ויל' ע"פ
פשוטו דמה דלייף דוקא מה אדרס הכתוב לחעב המצרי הינו דא'
דבלל היו המצריים שונאים ומשובדים לישראל מגירות כל הבן הילד עד
ולוימרו את חייהם רדי' שנים וא' כי' די הצדקה לשלים להם גמולם
ולשנוואותם לעולם מ"מ זהירה תורה דמוכרחים להודות על קצת הטוב
הנכל אף בתוך הרע היהור גדול והוא גדר של מdat הקב"ה דאיינו מקפה
שבר כל ברוי' דעת מה שחתא יקבל עונשו ומ"מ על הטוב שעשה מוטל
עלינו להיות מודה בטובם ולכן העירה בבנות לוט כיוון שהיתה קצת
צועה בקריאת שם בנה זכתה לעמן לא חזרם ולא מתגרם בס כלל.

ולמדנו מזה דאיו להסתפק במבט כלי על הנעשה ולדונו בדרך כלל
לטובי או לרע אלא צריך לנתח כל פרט ופרט דיתכן דיש טוב גnoch בתוך
הרע ובין להיפך. וכעין זה מצאנו בפרש' שמות דנאמר ליוכבד הילכי את
הילד הזה והניקחו לי ואני אתן את שכך' ודרשו בגמרה סוטה לא דיין
לצדיקים שמחזירין להן אבידתן אלא שנותנין להם שבר והוסיף ברבונו
בחיה דכן מצאנו במדרכי העריך שלא די שהצילהו הוא ועמו מן ההריגה
אלא שהלבישו לו לבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גודלה וכו',
והפירוש הוא דרכו עם מסתפקים להודות על הנס גדול שנעשה להם
בהחזורת אבידתך וזהו בגין של יש בכלל מאותים מנה וכיוון שמודדים על
החזורת הילד שניצול מטבחה בים מה זה חשוב דבר על שבר פעוט
שתתקבל بعد הנקת הבן ולכן אמרו חז"ל אבל צדיקים אינו כן אלא מודדים
על כל פרט והנכל במעשה החסדר של החזרת הילד.

ובדרך זהות יש לפרש' ע"ד זה אמרם ז"ל להזuir גודלים על קטנים
מלבד מה שייל' דקאי על גודלים באדם שאינם מטפלים בדברים קטנים
ועי' מפסידין הרבה אלא גם בתוך מעשה אחת בא הזרה להיות עז לא
רק להגדולים במעשה אלא גם לדברים קטנים שנכללו בתוכו, וק"ל.

(3)

ה) גן חכמת

באשר התעורר אותו בשם הש"ת, כי נבואתו ג' במדרגת האבות, כי הוא בשם ה' באספקה המאריה, לכון החין משה עצמו לנבואה

וסדר דבריו לפני ה'. לכון נאמר כאן "לפני ה'" ממה שארין כן בכל החרוה כולה. ולכך כתוב שני פעמים "לפני ה'", אחד באמרו "הן בני ישראל לא שמעו אליו", והשני באמרו "הן אני Urל שפטים" — למדך תורה דרך ארץ לשיח צבורי, פעם ראשונה מסרב, שנית מהbehב, ופרש"י נגע על מעמד. וזה שאמר "הן אני", פירוש מזומן לילך, אבל "Urל שפטים וכו'". וזה כלל גדול של פנוי ה' הוא הרשות דבר של פנוי וערכו, וכמו שכחוב ה' מגן אברהם" בסימן גג דבר שורה אף לגדול פנוי ייסרב, יעוץ שם.

3. לציין את ההכנה המוחודה לקרה הדרגה החדשנית בנבואה. 4. היה ופסק זה מלמדנו על הכנתו של משה לקרה דיבورو עם ה', שהמזכיר לו היום הוא הכנה לתפילה. 5. ברכות לד, וא' גנו רבונו, העובר לפני התיבה ציריך לסרב, ואם איןנו מסרב דומה לחבשין شيئا בו מלך. 6. בפרקוש המלה מסרב יותר מדי דומה לחבשין שהקדחו מלך. כיצד הוא עשה? פעם... 7. בפסקוק ל, כלומר בפעם השניה של "מהbehב". 8. בפסקוק גדי הכהונות לקבל את השליחות. 9. אבל צדין תוך כדי הסתיגות מסוימת. א' אורות היהים הלוות ברכות סימן גב סעיף טו: מי שאינו ש"ז קבוע ציריך לסרב מעט קודם שיריך לפני התיבה, ולא יותר מדי. אלא פעם ראשונה מסרב, וכשмарו לו פעם שניתי. מכיוון עצמוני כמו שרצה לעמך, ובפעם השלישית יעדמו. ואם האמור לו שיריך הוא אדם גדול, איןנו מסרב לו כלל (ע"כ אלשונו המחבר). וכותב בגנו ארבעה דה. "אינו מסרב לו כלל" — דאיו מסרבט לגדל, וכותבו התסופת סוף פרק ז' דפסחים (פו. ב') בדבר גסות ושריה, אפילו האומר לו הוא אדם גדול יסרב ע"כ לשון המג"א. לפי דברי המגן אברהם מובן, לפוא, מדו"ש סירב משה כמה פעמים לגדל (הקב"ה עצמו!) — ממשם שבשרה קאעסיקן.

(4)

ואולי ניתן להמשיך דבריו של רשיי, ולומר כך: כוונת התורה למדנו, שימוש ואחרון, עם כל גודליהם ומעליהם — הרישיה להם בית-אב; היו להם שורשים שהם ינקו. ועל אף שכשנולד משה ת מלא כל הבית כלו אורה (מג' יד). — זה אינו מתחיל מכך; היו לו אבא ואמא, שbezוכותם נולד תינוק טהור כזה. חשוב שנדע, שימוש ואחרון, שני

מנהיגי העם הגדולים — אינם מנהיגים בזכות עצם בלבד. יש קשר ויחס הדוקים בין גודליהם, לגודליהם השורשים מהם ינקו. דע לך, אמרת התורה, שלא מאה שקיבלו מאבותיהם — לא היו מגיינים למדריגת העצומה. ولكن דזוקא כאן, באמצע המערכת; בנקודה בה מUID מלכו-של-עולם, שימוש ואחרון הם הראוים ביותר לשילוחות הגדולה והנכבה של הוצאה צבאות-ה' מצרים — חשוב שתזכור מניין זכו לך. משה אינו רק משה — אלא גם בן עמרם. ועمرם הוא יצאא של קחת, וקחת של לוי, ולוי ירש מן האבות הקדושים. לכל דבר יש יסוד ושורש, ודבר אינו צומח מאליו, יש מאין.

ואכן, במקרים יוצאים מן הכלל, בהם בכל זאת צומחת גודלות לא שורשים, אין ספק לח'יל שיד ההשגחה מערבת בדבר; אחרת — הדבר אינו אפשרי. וכך דרשו על הפסוק: "מי יתנו טהור מטהה לא א'ך"?! (איוב יד, ז) — וכי מי יכול היה להוציא את אברהם אבינו, "התהו", מתרח אביו, עובד האלים — האם לא א'ך?! האם לא ייחדו של-עולם, הוא לבדו מסוגל לחולל פלא שכזה? (במד"ר יט, א).

אמנם אם נשיך בקורס-מחשבה זה, חייכים אנו להוסיף ולומר, גם לתרח היתה ודאי איזושהי זכות, שאברהם יצא דזוקא ממנה; שהפלאה הזה, יתרחש דזוקא אצלו, ולא אצל עובד האלים אחר. אם כן התורה, מלמדת בפרשה זו את חשיבות היוחסין, ואת השפעת השורש המשפחתי על עיצוב אישיותו של האדם.

ומלאו בתיהם מצרים את העроб ונעם הארץ אשר הם עלייה. והלשון הוא תמורה. ונראה דהנה אמרו ח'יל לבב לא מת' שב שני לא נבח וכשאינו מריח עperf ארצו אשר נתגמל לעליון לא חזק לשלוט בגאנשים וזה מאמר הקב"ה שעדרוב עם הארץ אשר הם עלייה יבו מצרים ומלאו בתיהם מצרים וממילא כאשר יהיה עם הארץ אשר הם עלייה עיי' לבם יקרובם להמית האדמה אשר הם עלייה עיי' לבם יקרובם להמית האנשים במקה רבת:

(6)

ח. יז. הנני משליחך ובעבדיך ובעמך ובכתייך את העروب ומלאו בתיהם מצרים את העروب ונעם הארץ אשר הם עלייה.

מהו "וגם הארץ אשר הם עלייה". שמעתי בשם הגאון החסיד האלוקי מורה ר' אליהו צ"ל מוילנא, דהנה רשיי צ"ל פירש שהערוב היה כל מיני חיות רעות, והנה איתא במסכת כלאים (פייח מיה), שיש חיה רעה ששם ידועני, וקשרורה חיה בארץ, ואם נפסק הקשר מיד מתה ע"ש. והנה כאן אמר הכתוב "ומלאו בתיהם מצרים את העروب", היינו כל מיני חיות רעות, אם כן יפלא הדבר האיך הביא עליהם את החיה הרעה הנזכרת שם ידועני, הלא היא קשורה בחבל הארץ, ואם יפסק החבל היא מתה מיד. לכן אמר "וגם הארץ אשר הם עלייה", רצה לומר, הארץ אשר החיה הניל' קשורה עליה בחבל, ושפир היהת באה חיים חיותה

(5)

8 ייואס

העתירו אל ה' זנו' ואשלחה אתכם ולא תומפון לעמוד (ט, כח). לא בשר אמר את כל הדברים האלה, כי אם באמת גמורה, לא צחק כלל, אלא שבעת שהמכה פעלת עליו נשנה באמת למי יודע עד היכן, אולם אחר כך בעת סרה המכיה, כי אז הוא שכחה לגמר. הן הם תוכנות אדם.

בעת צrhoה, בעת דחקה, בעת שההלך גדול עד מאד, אז הוא נפלא עד מאד בתכלית הדוגמא, הוא או מבטיח כל "הרמים וגבועות", בלי כל גבול, והנה עם התקלה הראשונה, כשהטרוח לו אף מעט מופיער, והנה תיכף לא חכראה את האיש הלווה, ולא תאמין בשום אופן כי זה הוא אותו איש עצמו. נראה מאוד עקבות הלב מכל באין תדענו. (ועיין כאן אהה"ע ורמב"ן).

9 טען כיוכו
ט' ייואס

קחכו (ד) האחרוניים, רתקדרקים
נוקגים קשחל ראש-חץ בחול עושים מאכל אחד יותר מקבל הימים
לקבוד ראש-חץ, וקשחל בשפט עושים מאכל אחד יותר (ט) מפה
שנוקגים בכל השבחות קרי פיהיה נבר בדור של ראש-חץ.

10 ט' ייואס ז' זאמ חל ראש חדש בשבת

והזכיר של שבת ולא של ראש חדש היה אומר
ה"ר יוסף שאין מחזירין אם פתח בהטוב
והמתיב (ט) אף על גב דהשתא לא סגי דלא
אכילת מכל מקום משומם האי מיועט לא תקנו
להחזיר. וגם חיוב אכילה דהאי יומא משומם שבת
הוא. וכותב אחיו ה"ר יהיאל ז"ל ויש חולקים בזה
ולזה דעתך נוטה

11 ט' ז' זאמ חל ראש חדש בשבת

תנו רבנן *iom.
טוב שחל להוות בשבת בית שמא אמורים
מתפלל שנמנה [אוומר] של שבת בפי עצמה
ישל יומת בפי עצמה וביה אמורים מתפלל
שבע מחריל בשל שבת וממים בשל שבת
ויאמר קירושת הוות באמצעות רבינו אמר אף
וחותב בה *טקדש השבת ישאל והומנין.

12 ט' זאמ חל ראש חדש בשבת ז' זאמ חל ראש חדש בשבת

1. מפטור בזיהוש שחול בשבת שכח להזכיר
ברבנן אחד מדם
ובסתעה המפטיר בז"ס שחול בשבת ואמר ברברכת
על התורה רק של שבת או להיפך יש לו לחזור ברכות
על התורה להזכיר שניתם, ובדייעבד אם אמר בחרותו
רכ מה שחרר נמי יצא, אבל לכתחלה יאמר שניתם
חזר והתפלל תפלה ייט לא הזכיר של שבת נמי
מסתבר שיצא. וכן הורתי בליובאן כשחטאנו אגשים
והושבים בבית האסורים כדי שיתו כسف של והב
להמינויו כפי הסך שאמור שיש לו היה או שבת ור"ה
שבט ולא הניחתו להביא סדרו לא היה וכי בתפליהם
משוך של שבת ור"ה, שיאמר תפלה מוסף דשבת שבקי
לאומרה בעל פה כי אין מוספי ריח מעכביין את מוספי
שבת שלמן אין מעכביין גם בתפלות, ואם יוציאו אותו
לחפשי אח"כ בו ביום יתפלל מוסף של ר"ה, ובמוסוף
אולי טוב יותר לומר של ר"ה בלבד לאחר שכבר יצא
של שבת אבל בתפלות דיו"ס ושבת בשחרית וממנה
טוב יותר לומר שניניהם בחורתו אבל יצא גם כשאמר
רק התפלה שחרר לא הוכרת שניניהם.

13

ז' זאמ חל ראש חדש בשבת ז' זאמ חל ראש חדש בשבת

1. נ"כ הגרש"ז אויערבאץ' צ"ל במכתו בס"ס פסח שחול בשבת ע"מ רנ"ט
עד האג"מ הנ"ל: "יוטר גלענ"ד דאין להקל בין שחרית למוסף ורצו להזכיר
את שנייהם, כי יתכן דכך הוא מطبع של תפילה מוסף ביום זה לכללים יחד".

(14) הל' קח
ר' בירקן
ר' נמיין
ר' עליי
ר' עדרן

פ"י סדרים, מלך מורה על הכלם כל הסדרים
לפיות מלך על עמו, כדרוג נני ישרוּן
סדר נני מלכים, ויט נכס כה מלכות, יוסט
כהן מתן נסכתם עלי' למורה, חתן דומה מלך,
שנימין לו כה מלכות על עמו, נסיות צולט
ו על כל כוחות הנפש, ויט לו הכלם לפיות מלך
מלך, שנמאנדו גוירומי, למתק עמו כללו
לה כי כל נסיות כל "עכבר". וכן נימן הכלם
זה לכל מלך שיכל למתק עמו כה מלכות
על כל חזרו וגדי. ומיינו רמון לומר, כי
!!קויליס ויקס מלך מדת נמהילם ימי⁷⁾
קסובניי, כי זה פול יסוד כל קימים כולם,
ילדע כי ניכלה מלך נעצות עמו מלך
מלך, השר לו ידע כל העדר כלו, ומלדנה
מלך טונגה מרוגה השר ידע מה יוסף, טיקי⁸⁾
לו קשר וטיכום לה יוקף קידיק, ידע מל
חינוך כלכ' ומתק דען, מפילו לה בעדר
נכאל בענייני קדושה, וכיינו ייתוק בינו למדת
יוקף למ"ל, האן עטמי יכול נעצות מידוט
כחותמי

שבת רוח מדת בגע, רוח מדת כו וווען
מיוחד למתנדות, לעומת רבי ברהמ
מודת כי עליית רג' ורהיית פי' כ' נטע
שישודי עלה לבג' ונכם נב' המהדר ונקיט
לרכות ולירחות רבי וכ' למתנדט ולקבל חי'ו
ט מדת. וכמוש"כ בספה מהם (פסה, ממ"ז)
שברחיים פיס כי כמו נטיעת ממדת וקינן
כל מה מיום מתק. ועכסי' ברהמ מתק רבי
יש לנו הכלם לדג' אל העמיד וליהו מינן
שיין לו סה המתנדות האמי' ממדת מדדים.

!! הרס'ק נב' נזוק בכוכן ו'ע' מנהל דכל מה
שאנו יותר קרויזים לימות המשיח רבי נומק'
סאהלה נרלה מתק חותם, כי ר' י' בועל אוור מוח
מיימות במשיח סלו' כי' ברהמ קדושים ימים
טוובים וסיוו לנו טהרים אור מהעתה, וכל
ט' מה אקרוזיס יומר לאעמיד רבי בדור יומל
נכיר. ונמיהל כי כה קהילות נרלה מודע
בימים אלו טהנו נצל עומדים קרויז ביטול
לימות המשיח כו' גדור מלוד.

(15) סע' מ

16. אגדה פואגה כלאי עוזי

רבותינו הקדושים אבות החסידות, ההולכים בעקבות רבינו האריז'ל, החזיקו את "ימי השובבים" כימים מיוחדים וקדושים אשר סגולתם לתקן את העבר
ולהתעלות בעבודת השם יתברך. והרי כי הם דברות קדש המפורשים בספר
תולדות אהרן להרשה'ק ר' א' מזיטאמיר זצ"ל (תלמידו של הרה'ק מברדיטשוב
זצ"ל) פרשת שמות: "שובבים הם כמו עשרה ימי תשובה"⁸⁾ והוא זמן שנתקבל
הטפילה בבח' כמו עשרה ימי תשובה, והנה כל ענין שובבים שאין יכול
את המדרות ולקדש החושים לשמר עצמו מעצבות וכעס בגאות וכו', רהנה
עריך אדם שיתכן מידותיו ע"ז תשובה ובפרט בימי שובבים שאין יכול
התורה והטפילה של אדם להיות זכה וצלולה מחמת חטא נערומים וגם כל
ימי חייו עריך לבקש רחמים ע"ז וחטאתי נגיד תמיד, ובכל יום בת קו
יוצאת מהר חורב שובי בניהם שובבים היינו עשו תשובה על בח' שובבי'כ
כולי האי ואולי, ועicker המסכים באים מחמת חטא זה, לך עריך חזוק גרווי
לשבר לבבו ולהיות שפל ברך ועייז' ישבר המסכים..."

חשבתי כי מדגרים מעניין הממדות, וכמ'
המידות ציט' ברהמ מדת, ונפרט
בימי השובבים'ס שכאכל רואיס למתק מעסיקם,
הלי צליכ' פרטם שמות כמו' (קמ' מה' מ')
ו'יקס מלך מדת השר לו ידע מה יוסף',
ו'כמה'ל (קומה' ה'). יט מ"ד צליכ' ר' מדת רק
שנמאנדו גוירומי, ועסה עטמו כללו לו ידע,
שאינו כה המתנדות עד כדי כך, שנעשה כלום
מדת סלין לו קשר עס העדר כלו, מהין ט'
נגוי מדות כו', הלא כה קהילות כו' נמעלה
מן הנטים, מדכ' אין כל מדת מהם המשיח,

לק' נמעלה מן המשיח יט, וולומר קמי' קלי'י'
ו'ע' ב' בלעם שיין מדות רק נגן', ורק
כלכך כס לנו מנוגלים כה זה, לו צלוס
הומא'ע' ונותלים זה המידות, ולכן יוקס מלך
מלך, שנמאנדו גוירומי. רוח מודע סול
המודע הזה לנו רוח מדת מדדים, יונץ' המהדר
הנגולת, כלכך כהו כה המתנדות נגן'.'
הנה יודעים לנו כי מדת טונגה מרוגה, וול'
יכול מלך מילס למתנדט נכל ידע מה יוסף,
בカリ מדת טונגה עד כמה ניכלה מדת
למתנדט, לקיס יוקס מלך מדת השר ידע מה
יוקף.

נתיב נוסף בדרך החסידות מעאו בספר ישmach ישראל פרשת שמות שכח:
דימים האלה ימי שובבים הם ימי ירידה ימים הנמוכים... וכן הקריאה ג'כ'
מעורר זהה, כי בקריאת הפרשיות מרמי'ים אף שהי' ישראל בתכלית יהודה,
עכ"ז אח'ב ועה מארן מבואר במד'ר (א' י'ג), והירידה הוא לעזקה עלה,